

OP HET LICHT DER ZEEVAERT.

EN vvas den Leeuvv zijn hart niet grooter als zijn nest,
Neptunus had hem goed, door nootdrufsts noodt, te temmen;
Maer zijn verstaelde borst sich barnen kreunt, noch bremmen,
Van Scyll' oft haer ghebuyr; springht uyt der duynen vest,
Om onvermoeyelijck, Noord, Zuyden, Oost, en VVest,
D'onburgherlijcke Zee, zijn aes nae, door te svemmen.
Den Vorck des Zee-Gods, om d'oneffen vlo'e'n te kemmen,
O Prins der dieren, drijft hier aen u strandt in't lest.
Dit Boeck, dat vvijsst, om u in't varen vaer t'onslaen,
Der Klippen dreyghen, en der Bancken laghen aen:
Het leert uvv s'Hemels oordt, by menigh helder teecken.
En vveetmen van haer vvegh en tredt gheen vvis bescheydt;
De Sterren zijn in Zee nauvv meer als duysterheyt;
Soo vverdt dan door dit Licht, des Hemels licht ontsteecken.